

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/67/2022
Identifikačné číslo spisu: 7518207926
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Sedlačková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:7518207926.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v spore žalobcu: Ing. I. C., narodený X. K. XXXX, bytom N., zastúpeného Advokátska kancelária Hopferova s.r.o., so sídlom Bajzova 2, Košice, IČO: 47 254 220, proti žalovanému 1/: RDB s.r.o., so sídlom Budulovská 29, Moldava nad Bodvou, IČO: 36 585 157, a žalovanému 2/: A&A Trading s.r.o., so sídlom Kupeckého 3, Bratislava, IČO: 36 727 687, zastúpeným advokátom JUDr. Vlastimil Klepáč, so sídlom Krmanova 16, Košice, IČO: 50 901 028, o určení, že práva a povinnosti zo zmluvy o predaji podniku nevznikli, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie (teraz Mestskom súde Košice) pod sp. zn. 17Cb/1/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2022, č. k. 3Cob/91/2021-331, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému 1/ a žalovanému 2/ p r i z n á v a voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 28. februára 2022, č. k. 3Cob/91/2021-331 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), na základe odvolania žalobcu vo výroku I. potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice-okolie zo 7. decembra 2020, č. k. 17Cb/1/2019-284 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“), ktorým súd žalobu zamietol a súčasne žalovanému 1/ a žalovanému 2/ priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania. Vo výroku II. o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ trovy odvolacieho konania.

2. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s podrobnými, vecne správnymi závermi rozsudku súdu prvej inštancie a na ne vo svojom rozhodnutí odkázal. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska hmotného práva, k odvolaniu žalobcu a k podstatným tvrdeniam strán sporu uviedol, že predmetom tohto konania je určení, že medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ nevznikli práva a povinnosti podľa zmluvy o predaji podniku zo dňa 16. decembra 2015

(ďalej aj ako „zmluva“). Ide o konanie podľa § 137 písm. c/ CSP, preto je v zmysle citovanej normy vo všeobecnosti pre úspešnosť žalobného návrhu v prvom rade nutné preukázať existenciu naliehavého právneho záujmu. Žalobca svoj naliehavý právny záujem odôvodnil svojim právom na vyplatenie vyrovnacieho podielu po zániku svojej účasti v spoločnosti žalovaného 1/ (§ 150 a § 61 ods. 2 Obchodného zákonníka), respektíve aj právom spoločníka na vyplatenie zisku. Odvolací súd vychádzajúc z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) poukázal na zásadnú skutočnosť, že pokiaľ je možnosť uplatniť právo žalobou na plnenie, tak zároveň nie je daný naliehavý právny záujem na podanie žaloby na určenie (napr. rozsudok NS SR z 19. novembra 2008 sp. zn. 5Obdo/10/2008, rozsudok NS SR zo 6. decembra 2012, sp. zn. 5Cdo/31/2011 a uznesenie NS SR z 22. septembra 2009, sp. zn. 4Cdo/56/2009). Odvolací súd ďalej uviedol, že žalobca s ohľadom na existenciu naliehavého právneho záujmu tiež namietal absolútnu neplatnosť zmluvy a podľa jeho názoru v takomto prípade je naliehavý právny záujem daný vždy. Na to reagoval odvolací súd, že žalobcove tvrdenie neobstojí, pretože jednak nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení a zároveň svojim obsahom priamo odporuje § 137 písm. c/ CSP. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal nato, že naliehavý právny záujem nebol preukázaný, resp. nie je daný a zákon nijako neupravuje možnosť podať žalobu na určenie, že príslušné práva zo zmluvy nevznikli. Odvolací súd ďalej odôvodňoval, že žalobca nedeklaroval iný naliehavý právny záujem na vydaní ním navrhovaného rozsudku ako je to uvedené v predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia. Žalobcom predložené listinné dôkazy a aj ním navrhnuté ďalšie dokazovanie bolo zamerané na preukázanie samotnej neplatnosti predmetnej zmluvy, respektíve na preukázanie ekonomickej situácie v spoločnosti žalovaného 1/. Takýmto žalobcom navrhnutým dokazovaním však nebolo možné odstrániť pre rozhodnutie vo veci samej zásadný nedostatok žaloby - konkrétne absenciu naliehavého právneho záujmu. Záverom odvolací súd konštatoval, že z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na vydaní navrhovaného rozsudku bol postup súdu prvej inštancie procesne správny, ak nevykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy.

3. Proti rozsudku krajského súdu v celom rozsahu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Žiadal, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil vadou podľa § 420 písm. f/ CSP.

4. Dovolateľ po zrekapitulovaní rozhodnutí vo veci konajúcich súdov uviedol, že rozsudok krajského súdu trpí rovnakými vadami, aké boli vytýkané rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní. Žalobca nesúhlasí s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a vzhladol pochybenia v danej veci, ktoré zakladajú arbitrárnosť, zmätočnosť, nepreskúmateľnosť a vnútorný rozpor rozhodnutí. Žalobca tiež namietal porušenie práva na spravodlivý proces a narušenie právnej istoty. Ďalej uviedol, že údajne nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu, ale súdy dostatočne nevykonali dokazovanie, čím zasiahli zásadným spôsobom do jeho procesných práv. Podľa presvedčenia dovolateľa vo veci konajúcej súdu nesprávne posúdili otázku absolútnej neplatnosti zmluvy. Dovolateľ nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu uvedeným v bode 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého tvrdenie žalobcu, že naliehavý právny záujem je daný vždy, keď sa jedná o absolútne neplatný právny úkon, nemá oporu v zákonnom ustanovení. Žalobca súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu vyčítal, že sa vo svojich rozhodnutiach nezaoberali základnou otázkou, ktorú majú skúmať priamo zo zákona, a to absolútnou neplatnosťou zmluvy. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP žalobca odôvodňoval ďalej tým, že súd prvej inštancie riadne nevykonal navrhnuté dôkazy a odvolací súd odobril tento postup bez riadneho, dostatočného a presvedčivého odôvodnenia. Jediné odôvodnenie súdov vo vzťahu k nevykonaniu navrhovaného dokazovania spočívalo v tom, že z pohľadu súdu navrhnuté dôkazy by na skutkových okolnostiach, ale aj právnom dopade na prejednávajúcu vec nemali žiaden relevantný význam, pričom navrhnuté dôkazy mali smerovať aj k preukázaniu absolútnej neplatnosti zmluvy. Vadu zmätočnosti rozhodnutia videl žalobca v tom, že odvolací súd vec posúdil od základu odlišne ako súd prvej inštancie. Podľa tvrdenia žalobcu odvolací súd vychádzal z premisy, že generálne nemôže byť daný naliehavý právny záujem (bez ohľadu na výsledky dokazovania), keďže žalobcovo právo je údajne možné uplatniť žalobou na plnenie. Na druhej strane súd prvej inštancie sa zamerl na skúmanie samotnej prítomnosti naliehavého právneho záujmu, hoci žalobca zastáva názor, že jeho ne/existenciu

posúdil nesprávne. Žalobcovi nie je zrejmé, ako sa mohol odvolací súd stotožniť s rozsudkom súdu prvej inštancie, keď naliehavý právny záujem a jeho ne/existenciu posudzovali oba sudy z iného hľadiska. Tiež žalobcovi nie je zrejmé, akého plnenia sa mal podľa názoru súdu v danom prípade domáhať a v tejto súvislosti položil viaceré otázky, ku ktorým uviedol skutkové tvrdenia, ako napríklad, že nemá prístup k údajom tretej spoločnosti, aby získal údaje potrebné pre podanie žaloby na plnenie, ďalej pokiaľ je odvolací súd názoru, že žalobca má žalovať podiel na zisku každý rok a tak naplní predstavu súdu o naplnení otázky naliehavého právneho záujmu, tak s týmto sa nestotožnil. Prípadné podanie žaloby na plnenie by nemalo vplyv ani na zápis v obchodnom registri.

5. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný 1/ a žalovaný 2/ (spolu ako „žalovaní“), ktorí navrhli najvyššiemu súdu dovolanie žalobcu odmietnuť. Podľa názoru žalovaných odvolací súd dostatočne preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, na základe žalobcových odvolacích námietok, pričom vo svojom rozhodnutí dostatočne zhodnotil dôkazy. Zároveň považujú rozsudok odvolacieho súdu za dostatočne odôvodnený, a preto nedošlo k porušeniu žalobcovho práva na spravodlivý proces.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

7. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu dovolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (III. ÚS 474/2017 a I. ÚS 438/2017).

8. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

9. Podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, tzn. skutkové zistenia a odvolacím súdom ustálený skutkový stav nemôžu byť predmetom dovolacieho prieskumu vzhľadom na citované ust. § 442 CSP a viazanosť dovolacieho súdu skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom. Dovolací súd nie je oprávnený sám vykonávať dokazovanie, preto nie je oprávnený ani nižšími súdmi vykonané dokazovanie prehodnocovať (viď. aj 3Obdo/12/2022).

K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov a k námietke hodnotenia dôkazných prostriedkov najvyšší súd uvádza:

10. Žalobca považoval vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP za naplnenú tým, že súd prvej inštancie riadne nevykonával navrhnuté dôkazy, ktoré smerovali k preukázaniu absolútnej neplatnosti zmluvy o predaji podniku zo 16. decembra 2015 a odvolací súd odobril tento postup súdu bez dostatočného a presvedčivého odôvodnenia.

11. Dovolacím dôvodom podľa § 420 CSP, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania, nie je dovolateľom namietané nesprávne alebo nedostatočné zistenie skutkového stavu. Rovnako prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

12. V súvislosti s preskúmaním hodnotenia dôkazov dovolací súd poznamenáva, že dovolanie ako

mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na prehodnotenie dokazovania (1Cdo/145/2020). V rámci dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je však najvyšší súd oprávnený preskúmať logickú, funkčnú a teologickú konzistentnosť hodnotenia dôkazov ako súčasť posudzovania práva na spravodlivý proces (III. ÚS 104/2022 z 23. júna 2022). Kontrolou hodnotenia dôkazov odvolacím súdom v tomto smere nebolo zistené porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd v bode 36. až 38. odôvodnenia rozsudku hodnotil postup súdu prvej inštancie a konštatoval, že z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na vydaní navrhovaného rozsudku bol postup súdu prvej inštancie procesne správny, ak nevykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy. Odvolací súd poznamenal, že podľa § 185 ods. 1 CSP je iba v kompetencii súdu, ktoré dôkazy vykoná. Súd prvej inštancie pre rozhodnutie vo veci samej vykonal dostatočne potrebné dokazovanie (zamerané na existenciu naliehavého právneho záujmu), správne zistil skutkový stav a vec náležite právne posúdil. Ak by súd prvej inštancie vykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy bolo by to v zásadnom rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti civilného sporového konania podľa čl. 17 CSP. Zároveň obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa zákonné požiadavky podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že pokiaľ žalobca nepreukáže existenciu naliehavého právneho záujmu, tak má konajúci súd už len, na základe tejto samotnej skutočnosti žalobu zamietnuť, a to bez ďalšieho dokazovania, ktoré by bolo zbytočné a teda nevhodné. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na bod 68. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd uviedol, že ani kladným vyhovením žaloby v tejto veci by sa na právnom postavení žalobcu nezmenilo absolútne nič, a naliehavý právny záujem na pozitívnom vyhovení jeho žalobe žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Jeho argumentácia nenašla svoje opodstatnenie ani v predloženej dôkazovej materii a podľa názoru súdu ani prípadné ďalšie doplnenie dokazovania by v na právnom závere súdu nič nezmenilo. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania súd prvej inštancie v bode 31. odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalobca opakovane navrhol doplniť dokazovanie jednak v zmysle návrhov v podaní zo dňa 3.10.2019, ako aj z 20.2.2020, navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedkov a to pána Ing. N. a svedkyne Ing. W.. Na aké okolnosti mali byť títo svedkovia vypočutí, bližšie neozrejmlil. Bolo doplnené iba to, že v dôsledku tej skutočnosti, že žalobca už nie je spoločníkom ani konateľom v RDB, s.r.o., nemá ani právo nahliadať a ani predložiť tieto dôkazy a teda nevie z titulu vlastného postavenia a vlastnou činnosťou tieto žiadané dôkazy predložiť. Súd prvej inštancie v bode 33. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že keďže z pohľadu súdu žalobcom navrhnuté dôkazy by na skutkových okolnostiach, ale aj právnom dopade na prejednávajúcu vec nemali žiaden relevantný význam, súd návrh žalobcu na doplnenie dokazovania zamietol. Najvyšší súd preskúmaním hodnotenia dôkazov ďalej uvádza, že neobstoja ani tvrdenie dovolateľa o neodôvodnení nevykonania navrhnutého dôkazu smerujúceho v preukázaní absolútnej neplatnosti zmluvy a odkazuje na záver odvolacieho súdu uvedený v bode 35. odôvodnenia: Žalobcom predložené listinné dôkazy a aj ním navrhnuté ďalšie dokazovanie bolo zamerané na preukázanie samotnej neplatnosti predmetnej zmluvy, respektíve na preukázanie ekonomickej situácie v spoločnosti žalovaného v 1. rade. Takýmto žalobcom navrhnutým dokazovaním však nebolo možné odstrániť pre rozhodnutie vo veci samej zásadný nedostatok žaloby - konkrétne absenciu naliehavého právneho záujmu. Preskúmaním hodnotenia dôkazov vo vyššie uvedených intenciách dovolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie ani odvolací súd nevyhodnotili dôkazy svojvoľne a mimo prípustného a logického rámca hodnotenia dôkazov tak, aby tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že uplatnená námietka nevykonania dôkazov bez náležitého odôvodnenia v prejednávanej veci nie je dôvodná a nezakladá prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP.

K námietke nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu najvyšší súd uvádza:

14. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

15. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

16. Dovolací súd v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a ani v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie napokon ani nezistil iné prípadné logické nedostatky alebo rozpor v jednotlivých záveroch súdu. V tomto smere nezistil nesprávnosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska dodržania limitov daných úpravou civilného sporového konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu.

17. Po preskúmaní napadnutého rozsudku došiel dovolací súd k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnený a arbitrárny. Najvyšší súd pre úplnosť uvádza, že súd prvej inštancie sa v bodoch 36. až 68. odôvodnenia rozsudku podrobne a dostatočne zaoberal relevantnými námietkami, ako aj so skutočnosťami tvrdenými žalobcom, ktoré vyhodnotil ako účelové. Krajský súd sa v bodoch 33. až 35. odôvodnenia zaoberal námietkou absolútnej neplatnosti zmluvy o predaji podniku zo 16. decembra 2015 a došiel k záveru, že žalobcom predložené listinné dôkazy a aj ním navrhnuté ďalšie dokazovanie bolo zamerané na preukázanie samotnej neplatnosti predmetnej zmluvy, respektíve na preukázanie ekonomickej situácie v spoločnosti žalovaného 1/ a takýmto navrhnutým dokazovaním však nebolo možné odstrániť pre rozhodnutie vo veci samej zásadný nedostatok žaloby - konkrétne absenciu naliehavého právneho záujmu. Odvolací súd vo vzťahu k tvrdeniu absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy tiež poznamenal, že ak by táto zmluva bola skutočne absolútne neplatnou, tak táto skutočnosť musí byť ex offio zohľadnená v rámci konania o vyplatenie vyrovnacieho podielu žalobcu a obdobne by to bolo aj pri jeho žalobe o vyplatenie zisku. Tieto nároky si preto žalobca môže voči žalovanému 1/ uplatniť aj bez vydania rozsudku, ktorého sa žalobca domáha v tomto konaní. Odvolací súd napokon žalobcovi vysvetlil, že jeho názor (s ohľadom na existenciu naliehavého právneho záujmu), že sporná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom a v takomto prípade je naliehavý právny záujem daný vždy, nie je správny a svoj názor odôvodnil tým, že žalobcovo tvrdenie jednak nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení a zároveň svojím obsahom priamo odporuje § 137 písm. c/ CSP. Toto ustanovenie CSP špeciálne upravuje možnosť podať žalobu na určenie, že určité právo tu je (alebo nie je), avšak iba za súčasného splnenia podmienok, že: 1, existuje naliehavý právny záujem na vydaní rozsudku alebo 2, takúto možnosť pripúšťa samotný zákon. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukázal nato, že naliehavý právny záujem nebol preukázaný (respektíve nie je daný) a zákon nijako neupravuje možnosť podať žalobu na určenie, že príslušné práva zo zmluvy nevznikli.

18. Na základe vyššie uvedeného neobstojí ani žalobcova námietka nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, a preto dovolací súd nevhliadol prípustnosť dovolania ani vo vzťahu k námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

19. Pokiaľ ide o námietku vnútornej rozpornosti a zmätočnosti napadnutého rozsudku, ktorá mala byť spôsobená tým, že odvolací súd vec posúdil od základu odlišne ako súdu prvej inštancie, najvyšší súd skúmal namietanú rozporuplnosť a aj v tejto súvislosti došiel k záveru o nedôvodnosti vnesenej námietky. Dovolací súd uvádza, že argumentácia dovolateľa uvedená na podporu predmetnej námietky vnútornej rozpornosti rozhodnutí (strana 5 dovolania, poznámka dovolacieho súdu) je účelovo vytrhnutá z kontextu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd v bode 37. odôvodnenia rozsudku konštatoval, že k dôvodom odvolania žalobcu odvolací súd teda skrátene a opätovne dodáva, že súd

prvej inštancie pre rozhodnutie vo veci samej vykonal dostatočne potrebné dokazovanie (zamerané na existenciu naliehavého právneho záujmu), správne zistil skutkový stav a vec náležite právne posúdil. Ak by súd prvej inštancie vykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy bolo by to v zásadnom rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti civilného sporového konania podľa čl. 17 CSP. Odvolací súd viackrát vo svojom rozhodnutí konkrétne v bodoch 34., 35. a 36. odôvodnenia skonštatoval absenciu naliehavého právneho záujmu, ktorá skutočnosť je kľúčová pre rozhodnutie vo veci. Skutočnosť uvádzané odvolacím súdom, ktorými doplnil dôvody súdu prvej inštancie a vysvetlil žalobcovi s odkazom na judikatúru najvyššieho súdu, že žalobca si obidva svoje nároky voči žalovanému 1/ uplatniť žalobou na splnenie povinnosti podľa § 137 ods. 1 písm. a) CSP a ďalej zdôraznil, že pokiaľ je možnosť uplatniť právo žalobcu na plnenie, tak zároveň nie je daný naliehavý právny záujem na podanie žaloby na určenie (bod 31. a 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku), nevyklúčujú záver súdu prvej inštancie, a vo svojom dôsledku nespôsobujú zmätočnosť rozhodnutia. Podľa názoru najvyššieho súdu súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd posudzovali splnenie zákonných podmienok stanovených v § 137 písm. c/ CSP pre uplatnenie určovacej žaloby a hodne dospeli k názoru, že žalobca v danom prípade nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, čo nevyhnutne rezultovalo do zamietnutia predmetnej žaloby. Odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, keďže vo výroku bol vecne správny, pričom v odôvodnení sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi a na zvýraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody. Preto nie je možné považovať námietku dovolateľa, že odvolací súd vec posúdil od základu odlišne ako súd prvej inštancie, za nedôvodnú nezakladajúcu prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

20. V rámci dovolacej argumentácie k možnosti uplatnenia práva žalobou na plnenie dovolateľ uviedol nové skutkové tvrdenia, vlastné právne názory a vyjadril nesúhlas s názorom odvolacieho súdu, avšak tieto tvrdenia prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov, resp. tohto, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022, s. 1550). Ústavný súd Slovenskej republiky a Najvyšší súd Slovenskej republiky takisto už viackrát vo svojich skorších rozhodnutiach prezentovali názor, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva pre stranu sporu právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03 a napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/129/2018, 3Cdo/162/2018).

21. Dovolací súd na záver vo vzťahu k dovolateľom namietanému nesprávnemu posúdeniu otázky absolútnej neplatnosti zmluvy súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, uvádza, že dovolateľ si v tomto smere protirečí, keďže na jednej strane namieta nezaobranie sa s otázkou absolútnej neplatnosti zmluvy o predaji podniku súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, a na druhej strane v dovolaní tvrdí nesprávne posúdenie otázky absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy zo strany prvoinštančného a odvolacieho súdu. Dovolateľ námietkou nesprávneho posúdenia otázky absolútnej neplatnosti zmluvy nepopierateľne namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré možno uplatniť dovolacím dôvodom podľa § 432 CSP, avšak dovolateľ v dovolaní namietal výlučne nesprávny procesný postup súdu, ktorý vymedzil dovolacím dôvodom podľa § 431 CSP. Keďže dovolateľ označil a skutkovo vymedzil len jeden z dovolacích dôvodov (podľa § 431 CSP), nemôže dovolací súd sám vykonať dovolací prieskum aj z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania zakladajúcich dovolateľom neoznačený a skutkovo nevymedzený dovolací dôvod, pretože dovolací súd je dovolacími dôvodmi podľa § 440 CSP viazaný

(IV. ÚS 644/2021). Dovolateľ nevymedzil nesprávne právne posúdenie v súlade s požiadavkami, ktoré predpokladá § 432 ods. 2 CSP.

22. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného 1/ a žalovaného 2/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.